

Inhoud

- 7 *Ouverturen*
- 10 *Je hoort de koekoek, maar je ziet hem niet*
- 11 *Lenig mij*
- 12 *Jullie*
- 13 *Kleinodiënschrijntje*
- 14 *O Sappho*
- 15 *Levenstrekharmonie*
- 16 *Lieve dochter*
- 17 *Des morgens in de vroegte*
- 18 *Mijn liefste*
- 19 *Plat du jour*
- 20 *Lap elke systeemleer aan je laars, aard fris*
- 21 *Het lezen van een gedicht*
- 22 *Ben ik met u verlegen?*
- 23 *Tg*
- 24 *O wereld wees inschikkelijk vandaag*
- 25 *Herschep mij*
- 26 *Camping Chaulet Village*
- 27 *Appellation contrôlée*
- 28 *Vanop een rots kijkend naar de stroming in de gorges*
- 29 *Helder blijft het in mij wakker*
- 30 *Onderblues*
- 31 *Wij*
- 32 *Belijdelijk toch?*
- 33 *O jee ja!*

- 34 *Met hartelijke groet*
- 35 *De morgen openbaart zich in vermoedens*
- 36 *Magic light in Markarasijn*
- 37 *Wat wou ik weer zeggen?*
- 39 *Ringtones*
- 40 *Doodgang*
- 41 *Respecteer zijn laatste wil*
- 42 *Saint-Malo*
- 43 *In de spiegel kijkend*
- 44 *Met heel mijn hart welkom*
- 45 *Ademteken*
- 46 *De eerste keer*
- 47 *Hier en nu op het strand*
- 48 *Grootouderlijk visioen*
- 49 *Savoir-vivre*
- 50 *Bij het opruimen van het ouderlijk huis*
- 51 *Fukushima*

Ouverturen

Leegloop met de lazuursteek
borduren. Binnenzinnenvieren.
Loslippig lichtliederlijk ontwaken.
Wonderwel. Horizontwikkeling.
Tequila sunrise. Openruisfeest.

Net als de zon val ik in herhaling,
druk mijn sporen enig in het zand.
Het troost of belgt mij niet.
Het leven is niets, ik ben het.

Het licht is vandaag zo inventief invasief
mijn vendel en vlerken steken een vat op.
Ik snijd de dag aan krachtens de helderste verte,
schalmei mij blootsvoets met bachtrompet,
een baltsende mannetjesmus pronkend
met zijn mooie zwarte keel.
Mijn klinkers als kolibrievlinders vliegen
en vliegen alsof mijn leven ervan afhangt.
Opzouten onheilsprofeten!

Want net als de zon val ik in herhaling,
druk mijn sporen enig in het zand.
Het troost of belgt mij niet.
Het leven is niets, ik ben het.

De zee rukt op, een schrijdende krijgster.
Vanuit de vrije schouder vuurt de zon.
Kletterend waterwapenslagwerk.
Ja, jongetje, daar hangt geweld aan!
Een zwalp oceaan: roeipootkreeftjes,
viskuit, blauwwier. Lichtplunderaars,
sla jullie slag. Gazeuze klanken
bruisen bij het inschenken. De morgen!
Mijn koninkrijk voor de morgen!

De branding aan mijn lijf. Witte ruis
waarmee de zeesprenkel door mij heen trekt
vat het water de dichter lichter, doordrenkt mij,
de zwaarte voorbij en klaterend op de tippen
van mijn tenen het hoofd hemelruim
boven de deining sla ik mijn tongslag.
Klaarwakker duikelen de woorden uit mijn mond,
spatten de golven van het ochtendrood in.
Ribbedebie regel na regel innig glansvinnig
meegevoerd door de zonneklokzwengel
uit de oerlichtaanblazing van de sterrendraai
stroom ik doodsonststrengeld, blijf ik uitdijen,
uitjijen, jubeltoon ontlokken aan de morgen,
jujukubloesemschaterschuimlekkerstrekken,
de schettergreepgrens verleggen,
licht flinkweg laten vloeien over de rug
van de tijd, ogenblikken ouverturen.
Mijn bot wil ik vieren, klauwieren
tot mijn eind, bravouren, doordansen.

Inhalig als de zon val ik in herhaling,
druk mijn sporen enig in het zand.
Het troost of belgt mij niet.
Het leven is niets, ik ben het.

Zon honneponnig, zing mijn godgans
zwartzijdige lotsdans aan.
Waarlijvig hou mij ochtendklaar,
evenlevitatielibellenlichtluister.
Wolkenhanden, zaai kleurenwaaiers
in mijn sleurenbekaaidafzijn,
laat mij voltallig overzwemmen,
wikkel los de banden die mij beklemmen.
Sterrengoedmoedigheid, wees aartsaardig,
week mijn ogenblikkenbetimmering los
van de onderwand van de dood,
geef me een blos. Eindeloze oerkracht,
gun mijn dweilen een wijle de vrijheid,
laat mij lierelaaien, fierekraaien
in de ademverrukkelijkste wijdte.

Want net als de zon val ik in herhaling,
druk mijn sporen enig in het zand.
Het troost of belgt mij niet.
Het leven is niets, ik ben het.

Je hoort de koekoek, maar je ziet hem niet

Onder een ter aarde gebogen vliegden luisterend naar de stilte.
Blijmoedige berusting, luchthartig blijven midden in het hier.

De rituele omgang met de lusten. Gierzwaluwen gieren het uit.
De leeuweriken tierelieren in trillende zomerwarmte. Vieren.

Gewekt zijn is een levenswijze. Blij zijn om prettige dingen.
De kunst van het uitblinken in de cultus van het dagdagelijkse.

Het komt maar zelden voor dat je deze gaai rustig
op een tak zijn veren ziet poetsen, hij vindt het veel leuker

om in de eikenbossen te ravotten en vergt daarbij al spelend
en buitelend het uiterste van zijn taalverepak. Ik rek mij uit,

dat de gewrichten van mijn zinnen kraken. Ritselend
rondom het onvoorspelbare gedrag van het goudvorstje.

Torren zijn lief, maar hoed je voor de bombardeerkever.

Lenig mij

Leven, geef me doorslaggevende leidmotieven,
smakkeschenk me klare zijnzegen, wissers
tegen de pijn, tegen het venijn van de azijnpissers.

Heden, prakkenk de zielenpotenklierderij,
die mij bestiert, het lijfbedrijf onthutsend
onder de kleinburgerpolitiebonnenregen.

Hier en nu, zee van tijd, doodmoedereer mij.
Leg je golven machtig om mijn lenden.
Lenig mijn schroothoop. Laat me gutsen

in de lusten van je eindeloze schoot.

Jullie

Die in het holst van de nacht met liefde morgenrood voor mij kneden
die op het spitsuur mijn waandrang door de heksenketel laveren
die mijn demente tante een arm geven en met haar uit wandelen gaan
die mijn gekreun in een ziekenhuisbed oprecht toeglimlachen
die de sneeuw van mijn rijbaan vegen niet zonder een pink te geven
die zalig scheppend uit de witste tonnen mij droomijs serveren
die zonder zuur getrommel het vuur van mijn vijand doven
die met doodsverachting klauteren op het dak van mijn verlangen
die desondanks goed weer blijven zien in mijn cumulonimbus
die de volle zee bevaren om mijn holle vragen te vervullen
die mijn randen wat bijboeten, mij krediet geven bij de bleker
die het smekken en toffen van mijn gemakskoffertje rekken
die naast mijn gewonde vinnen komen zwemmen en me opduwen
die mijn onbereikbare ramen openen met een hefboom of windwerk
die mij achteloos het oranjerode duister van de maan leren kennen
die onvoorwaardelijk staan achter mijn zijn, reiken en vallen
die de loop van mijn tijden onderhouden, kaap de goede hoop
altijd met mijn eigenwijs gedoe in het getouw, te laat ben ik, toch
ik zoen jullie brandschoon op het voorhoofd van jullie dromen.

Kleinodiënschrijntje

Dagpauwoog spiegeln
loodglans venusschoen
tintinnabulum rijshoofd
spiritusgloeilicht bessen-
rist pikketanissie witlak-
moestinctuur tormentil
pluimstaartmos kleuren-
waaiers longfillers, wij
onthouden de dingen
die voor ons zingen.

O Sappho

Hoe je in het dierenasiel achtergelaten tussen de tralies mij aanspeelde
Hoe je op een morgen er met de hesp op de ontbijttafel vandoor kwispelde
Hoe ik je eens vond achter de zetel lustig kauwend op de afstandbediening
Hoe je rende op het strand tot ik erbij neerviel, en nog was je niet moe
Hoe je tot groot jolijt van mijn dochtertje haar pop duizenden likjes gaf
Hoe je huppelend in de weiden onbezorgd de wereld dartel lik op stuk gaf
Hoe je onder mijn schrijftafel de voeten van mijn gedichten warm hield
Hoe je immer luchthongerig trappelde bij de voordeur, tenzij je onwel was,
maar dan was je geen zielenpoot, ergens in je waterblik bleef het bruisen
Hoe tijdens onze wandelingen elke grasspriet voor jou een openbaring bleef
Hoe aardig je was voor mijn vrienden, maar ook voor hen die ik niet graag zag
Hoe je 's zomers immens in de schaduw van de notenboom, je kop loom
op je voorpoten rustend, mijn blootshoofds liggen in de volle zon begreep
Hoe je op oudejaarsnacht opgeschrikt door vuurwerk dicht bij me kroop
en ik je bibberende weelde streeelde tegen beter weten in leunend op elkaar
En toen je aan het eind nog nauwelijks recht kon komen, je lievelingskoekje
onaangeroerd liet, je zwaar hijgend en bevend in je mand lag en je verlegde
en verlegde, maar geen rust vond, ik kon niet anders dan je laten inslapen
Hoe teder je nog je kop in mijn schoot legde en me onverlaten aankeek,
mijn straathond, levenslang brandend in al mijn cellen bewaar ik je
ogen, waarin de sterren blijven twinkelen onvermoeibaar opgewekt.